

то и на земля-та! благодарѣ ти съ най топлы сълзы и съсъ съкрушено и благодарно сърце и душѣ, прійми, отче светый, чувствованіе-то ми, което неможе да изговори языкъ-тъ ми; и опрости ми съгрѣшенія-та, (*става*).

Графица-та. Живѣѣтъ ли іоще родители-тъ ми, любезный Сигфриде? Ахъ тази е вече седма година, отъ какъ мя оплакватъ тѣ като мъртъвъ.

Графъ-тъ. Благодареніе Богу, тѣ сѣ живи, и сега сѣ при мене въ дворъ-тъ. — Азъ щомъ си дойдохъ отъ войнѣ-тѣ, добихъ отъ Берта твое-то любезно писмо, и тутакси проводихъ наши-тъ Щалмайсторъ Волфа, та ги доведе, и имъ извѣстихъ за твоѣ-тъ невинность; и съ това имъ поу-тѣшихъ тѣгѣ-тѣ, коѣ-то сѣ носили въ сърце-то си тайно.

Графица-та. Блазѣ ми! сладки мои родители — О Боже! укрѣпи имъ духъ-тъ, да не умрѣтъ отъ радость, като мя видѣтъ. (*Пада на колена*). Благодарѣ ти милостивый създателю, ты си послушалъ молбѣ-тѣ ми, и си ми утѣшимъ сърце-то. — Тойзи даръ тѣй мя е зарадвалъ, щото сички-тъ злины и теглила заборавамъ отъ сега.

Графъ-тъ. Кажи ми сладка супруго, какъ си ты преживѣла толкова години въ тѣзи пустинѣ?

Графица-та. Азъ, щомъ добихъ свободѣ отъ оныя хора, тутакси дойдохъ въ тѣзи пустинѣ, и случайно намѣрихъ тѣзи пещерѣ; и щомъ ся склонихъ и починахъ малко, дойде една сърна безъ сървета, коя-то, както ся види, и напръдъ е обитавала въ неѣ, и като мя видѣ, не рачи да побѣгне. Азъ тѣй уморена и изнурена, като видѣхъ, че ѣ ся сиси-тъ млечни, а и защо-то немахъ съ